

ЈУТАРЊА ЗВЕЗДА

Желела је мало простора за размишљање:
али угледала је пелене како се суше на штрику,
лутку отромбољену иза врата.

Зато је довукла столицу иза гараже
да предахне док деца спавају.

Понекад би посматрала ствари –
избледели оклоп цврчка како
нестаје, лист јавора док подрхтава.
Некад би зурила све док се не би
уверила
да ће кад затвори очи
видети само сопствену јаркоцрвену крв.

Имала је један сат, у најбољем случају, пре него што би се Лајза појавила
надурена на врху степеништа.
И *шија* је то мајка радила
тамо иза међу пољским мишевима? Па,

сањари. Касније
те ноћи кад се Томас окренуо и
нагло је ударио, пробудила се
и размишљала о месту које би било њено
на само један сат – где би уронила
у ништавило,
потпуно ништавило, усред дана.

МОЈА МАЈКА ПОСТАЈЕ РАДНА СНАГА

Упис на Пословну школу
АБЦ плаћен је случајним
огласом:

Преpravке, квалификована кројачица,
питати унутра.

Пробни рад на рукавима, њени
никад погужвани – набрани или добро укројени, гигот или раглан – једва да им је
требала влажна крпа
да би били савршено опеглани.

Тако би проводила поподнева.
Увече би зарађивала по комаду,
шиваћа машина на ножни погон са
звучком локомотиве док се креће осветљеном путањом
игле кроз тафт налик живом песку или плишу дубоком попут
шуме. И сваки час певушила је машина,
знам, знам...

А онда би свануо нови дан,
цело јутро за канцеларијским машинама,
њихово клопотање и звекетање
још једно путовање – напорније,
које ће вечно трајати
све док не преломи стотине
речи без иједне грешке – ах, а
затим

Нема више хране на одложено плаћање,
а и те плаве ципеле!

ЈЕДНОМ САМ НАМЕРНО ПОСЕКЛА ПРСТ

Нисам више беба. Нема више бабароге
да сикти иза ормана.
Док нисам добила брата,
питали су ме да ли ми треба ноћна лампа
и рекла сам *да* –
али онда су се појавиле сенке.
Знам да ноћу галаме.

Моја играчка мајмуница Жизела, обукла сам јој
црвену хаљину за коју су ми рекли да је некад
била моја – али ако је била моја, зашто су викали
кад се Жизела попела на јавор надомак трема
и поцепала је? Зашто је Мајка
говорила: *Кад њорасиџеш, надам се да
ћеш имаџи ћерку која ће се исџи
овако њонашаџи.*

Али ја већ *имам* ћерку
сакривену у орману – некога
кога су се стидели и кога су закључали
кад сам била сувише мала да бих
плакала.

Сада их све време посматрам:
мајка се опекла на шпорет
а да није ни трепнула. Отац је
приклештио палац у форду,
а затим га гурнуо у уста и правио се важан.
Мом брату су купили воз само за дечаке, па
сам зграбила вагон
и ставила му на главу као круну – он се претурио
са столице на љуљање а да није ни гласа пустио;
није чак ни крварио.

Тада сам схватила да су сви
они роботи. Али нисам ни ја
глупава:
једем све што ми понуде, допуштам
им да склоне мајмуницу. Кад будем
порасла,
ући ћу у собу, проћи ћу поред бое
и риђе лисице која самој себи гризе реп
и отићи ћу тамо где моја девојчица лежи и чека...
остаћемо ту, у тишини,
све док не сване.

ПЕЊАЊЕ¹

Зуби.

Метални. Са размаком између.

Нимало пријатан одсјај

попут новчића од десет
центи који ми се урезује у
длан док стежем сребрну
шипку да бих се што пре
попела

(зној светлуца попут злата на образу
љупке госпође) – ово су огромни зуби,
зуби вука

испод бакине капе.

Не баш широк

осмех.

Плати му да би се стално смешкао

док се дражесна госпођа стропоштава
наглавачке
низ звекетаво грло.

¹ Песма алудира на Розу Паркс, афроамеричку активисткињу која је децембра 1955. године одбила да, на захтев возача, уступи место белом путнику. Након тога је уследило њено хапшење, а затим и масовни протести и бојкоти аутобуског саобраћаја као и настанак бројних покрета за укидање расне сегрегације у Америци. (Прим. прев.)

ИЗЛАЗ

Таман кад нестане свака нада, виза је одобрена.
Врата се отварају према улици као у филмовима,
нема људи, мачака; осим што је то твоја улица
из које одлазиш. Виза је одобрена,
„привремени боравак“ – реч која уноси немир.
Прозори које си затворила
постају ружичасти, као што је то
случај сваког јутра. Овде је сивило.
Врата таксија чекају. Овај кофер,
најтужнија ствар на свету.
Па, свет се отвара. И сада је кроз
шофершајбну небо црвенело
као што си и ти док ти је мајка
говорила шта значи бити жена у
овом животу.

*(С енглеској превела **Јелена Мандић**)*